

1

Її називали Королевою Покійників.

Хоча ніхто й ніколи не казав цього докторці Морі Айлс на пряму, вона інколи чула це прізвисько, вимовлене пошепки в неї за спиною в мандрівці похмурим трикутником між судом, місцем смерті та моргом. Бувало, що й розрізняла у сказаному похмурий сарказм: *«Ха-ха, от і вона, наша готична богиня, вийшла набрати собі свіженьких підданих»*. Іноді в шепотінні вчувалося тремоло тривоги, немов у перегукуванні занепокоєних благочестивих вірян, поміж яких проходить нечестивий чужинець. Тривога тих, хто не може зрозуміти, чому вона обрала для себе шлях по слідах смерті. Вони питають себе: невже їй це подобається? Невже доторк до захололої плоті, сморід розкладання приваблюють її настільки, що вона ладна відвернутися від живих? Вони вважають, що це не може бути нормальним, кидають на неї неспокійні погляди, завважаючи дрібні подробиці, що лише підкріплюють їх на думці про те, що вона дивна птаха. Шкіра кольору слонової кістки, чорне волосся, підстрижене графічно, мов у Клеопатри. Червона пляма помади. Ну хто ще має нафарбовані губи на місці злочину? Переважно їх бентежить її спокій, цей холодний королівський погляд, яким вона дивиться на жахи, які самі вони заледве здатні перетравити. На відміну від них, вона не відводить очей. Навпаки, схиляється вперед, роздивляється, торкається. Нюхає.

А пізніше, під яскравим світлом лабораторії для розтинів, різь.

Мора і зараз різала, розтинала скальпелем холодну шкіру, підшкірний жир, що виблискував масляно й жовтувато. «Цей чоловік любив гамбургери й картоплю фрі», — думала вона, розрізаючи ребра спеціальними ножицями й піднімаючи трикутний щит грудної кістки так, як хтось інший відчиняє дверцята шафи, щоб відкрити приховані за нею скарби.

Серце лежало в губчастій колісці легень. П'ятдесят дев'ять років воно качало кров тілом містера Семюела Найта, росло разом з ним, старішало разом з ним, трансформувалося з сухих юнацьких м'язів у цю жирну плоть. Усі насоси зрештою підводять — так сталося і з містером Найтом, коли він сидів у готельному номері в Бостоні з увімкненим телевізором, а на столику поряд з ним стояла склянка віскі з мінібару.

Мора не питала себе, якими могли бути його останні думки, чи було йому боляче чи страшно. Хоча вона дослідила найпотаємніші його куточки, розітнула його шкіру й тримала в руках його серце, містер Семюел Найт лишався для неї мовчазним і невибагливим чужинцем, хоч і залюбки пропонував розкрити свої таємниці. Мертві мають терпіння. Вони не скаржаться, не погрожують, не підлабузнюються.

Мертві не роблять тобі боляче — це властиво тільки живим.

Докторка Айлс працювала спокійно й ефективно: розітнула органи грудної порожнини, виклала вивільнене серце на дошку. За вікном кружляв перший грудневий сніг, білі пластівці шурхали об скло, вкривали провулки. Однак тут, у лабораторії, було чути лише, як біжить вода й сичить вентилятор. Йошима, її помічник, пересувався моторошно тихо, передбачав її прохання, наче матеріалізувався там, де був їй потрібен. Вони працювали разом лише півтора року, але вже діяли як єдиний організм, пов'язаний телепатією двох розсудливих логіків. Не потрібно було просити його переставити лампу: це вже було зроблено — світло лилося на вологе серце, ножиці чекали на дотик її рук.

Темна, поцяткована стінка правого шлуночка та білий апікальний шрам розповіли їй сумну історію цього серця. Застарілий інфаркт міокарда кількамісячної, а то й кількарічної давнини знищив частину лівої стінки шлуночка. А тоді, десь протягом минулої доби, стався новий інфаркт. Тромб перекрив праву коронарну артерію, зупинив плин крові до м'язів правого шлуночка.

Мора взяла зразок тканини для гістології, вже знаючи, що побачить під мікроскопом. Коагуляцію й некроз. Вторгнення білих клітин, що рухаються, мов оборонна армія. Можливо, містер Семюел Найт думав, що неприємне відчуття в грудях — то просто розлад травлення. Завеликий був обід, не варто було їсти стільки цибулі. Може, «Пепто-бісмол» зарадить. А можливо, були й зловісніші знаки, на які він вирішив не зважати: відчуття тягара на грудях, задишка. Авжеж йому не спало на думку, що це може бути серцевий напад.

Що наступного дня він помре від аритмії.

Тепер його серце лежить на дошці — відкрите, розтяте. Мора подивилася на позбавлений органів торс чоловіка. «Ось і кінець вашого відрядження до Бостона, — подумала вона. — Ніяких несподіванок. Усе природно, окрім вашого ставлення до власного тіла, містере Найт».

Задзиччав інтерком.

— Докторко Айлс?

То була Луїз, її секретарка.

— Так?

— Вас детектив Ріццолі, на другій лінії. Будете говорити?

— Зараз.

Мора стягла рукавички, підійшла до телефона на стіні. Йоши-ма, який промивав інструменти в раковині, вимкнув воду, розвернувся до неї, пильно дивлячись мовчазними, тигрячими очима, вже знаючи, про що говорить дзвінок від Ріццолі.

Коли Мора нарешті повісила слухавку, побачила в його погляді запитання.

— Щось рано сьогодні починають, — сказала вона. Тоді зняла халат і вийшла з моргу, щоб поповнити своє королівство ще одним підданим.

Ранковий снігопад обернувся на зрадливу суміш снігу й сльоти, машин для прибирання не було видно. Мора обережно їхала вздовж Джамайка Рівервей, покришки шурхотіли в глибокій шузі, двірники шкребли вкрите памороззю скло. Це була перша в сезоні хурделиця, і водії ще звикали до таких умов. Кілька автівок уже злетіло з дороги: вона проминула патрульне авто, що мигтіло вогнями, і патрульний разом з водієм тягача дивились на автомобіль, що перекинувся на узбіччя.

Її «Лексус» трохи повело, бампер крутнуло до зустрічної смуги. Панікуючи, вона вдарила по гальмах, відчула, як спрацьовує автоматичний блок занесення, й повернулася на свою смугу. «До біса це все, — подумала, відчуваючи, як калатає серце. — Повертаюся до Каліфорнії». Скинула швидкість і тепер майже повзла, байдужа до сигналів за спиною чи до того, скільки автівок цим затримувала. «Уперед, обганяйте, ідіоти. Я багато таких водіїв бачила в себе на столі».

Дорога привела її до Джамайка-Плейн, району на заході Бостона, повного статечних старих маєтків і широких газонів, мирних парків і променадів над річкою. Влітку це місце було чудовим тінистим прихистком від гамору та спеки міста, але сьогодні, коли вітер проносився порожніми галявинами під похмурими небесами, воно здавалося занехаяним.

Будинок, який шукала Мора, здавався найнепривітнішим з усіх, ховався за високою камінною стіною, оповитою задушливою плутаниною плюща. «Барикада, щоб відгородитися від світу», — подумала вона. З вулиці було видно лише готичні піки